

Sygn. akt IV U 542/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania S. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 6 marca 2013 roku nr (...)

w sprawie S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się S. W. prawo do emerytury od dnia 25 lutego 2013 roku.

Sygn. akt IV U 542/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 11 września 2013 r.

Decyzją z dnia 6 marca 2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił S. W. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Decyzję tę zaskarżył S. W., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że od 15 listopada 1972 r. do

30 listopada 1979 r., od 1 września 1981 r. do 28 lutego 1991 r., od 1 marca 1991 r. do 31 lipca 1992 r. i od 23 lutego 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. z tytułu zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...) G. - Zarząd (...) Montażowych w T., a następnie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Sp. z o.o. (i Spółka Akcyjna) w G.- Zakład w T., jak również od 4 grudnia 1979 r. do 31 sierpnia 1981 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)
w O. oraz od 10 sierpnia 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. z tytułu zatrudnienia
w (...) Sp. z o.o. w T. pracował w szczególnych warunkach na stanowisku monter konstrukcji metalowych na wysokości, ślusarza i cieśli.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, iż nie uznał za pracę w szczególnych warunkach okresów wskazanych
w odwołaniu, ponieważ za okresy te ubezpieczony nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w takim charakterze.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący S. W., urodzony (...), w dniu (...) osiągnął 60 lat życia. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udokumentował 27 lat, 7 miesięcy i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

We wniosku z dnia 5 lutego 2013 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 marca 2013 r. (...) Oddział w T. odmówił S. W. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 15 listopada 1972 r. do 30 listopada 1979 r., od 1 września 1981 r. do 28 lutego 1991 r., od 1 marca 1991 r. do 31 lipca 1992 r. i od 23 lutego 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. odwołujący S. W. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) G. - Zarząd (...) Montażowych w T., a następnie
w Przedsiębiorstwie Produkcyjno- Usługowym (...) Sp. z o.o. (i Spółka Akcyjna)
w G.- Zakład w T. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze monter i konstrukcji metalowych na wysokości.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia: 14.10.1997 r., 28.02.1991 r., 31.07.1992 r., 31.03.2000 r. i 30.06.1997 r.- k. 5, 7-8, 10-11 cz. II akt ZUS,
- protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 13.09.1993 r.- k. 3-4 cz. I akt ZUS,
- orzeczenie lekarskie z dnia 24.02.1977 r.- k. 19,
- skierowania do pracy i świadectwa o stanie zdrowia- k. 23-24,
- karta kontrolna badań okresowych- k. 28,
- akta osobowe odwołującego,

Przedsiębiorstwo (...) świadczyło usługi dla przemysłu chemicznego.

W ramach zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie odwołujący pracował na terenie Zakładów (...) w T.- na wydziałach pólspalania, kwasu i kaprolaktamu, w zakładach (...) w S., w zakładach (...) w NRD, w Zakładach (...) we W., w Elektrowni (...), w zakładach siarki w G. i w elektrowni

w Ł.. Zatrudnieni przez (...) monterzy pracowali w brygadach składających się z monterów i spawaczy. Odwołujący zajmował się montażem konstrukcji i urządzeń chemicznych. Montował zbiorniki, aparaty, rurociągi i orurowanie tych aparatów. Wykonywał konstrukcje hal przemysłowych i konstrukcje napowietrzne. Wszystkie te prace realizowane były na wysokości od 3 do 20, a nawet do 50 metrów. Same tylko rurociągi, którymi transportowano kwasy i azot, umieszczone były na wysokości około 15-20 metrów. Monter przygotowywał konstrukcje do spawania i skręcał poszczególne elementy konstrukcji. Do jego obowiązków nie należało natomiast spawanie, czym zajmowali się spawacze.

Na poziomie zerowym odwołujący wykonywał tylko prace wstępne i przygotowujące do pracy na wysokości, immanentnie związane z montażem konstrukcji metalowych. Do prac tych należało przygotowanie miejsca do montażu na placu budowy, co polegało na ułożeniu desek czy drewnianych podkładów, na których układano następnie montowane elementy. Monterzy nie zajmowali się natomiast sprzątaniem czy przygotowaniem do prac placu budowy. Odwołujący pracował w systemie jednozmianowym. Legitymował się zaświadczeniem lekarskim o zdolności do pracy na wysokości. W spornym okresie przysługiwał mu dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, dodatkowy urlop za pracę

w takich warunkach i posiłek regeneracyjny. Oprócz pracy montera odwołujący nie wykonywał żadnych innych czynności. W dniu 6 września 1993 r. w/w uległ wypadkowi

w pracy. Do wypadku tego doszło, kiedy brygada miała przystąpić do montowania rury wewnątrz absorbera na wysokości około 36 metrów poprzez włożenie jej przez właz za pomocą dźwigu budowlanego o wysięgu około 50 metrów.

dowód:

- częściowo zeznania świadka K. G.,
- zeznania świadka S. S.,
- zeznania odwołującego S. W.,

Od 4 grudnia 1979 r. do 31 sierpnia 1981 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w O. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika i ślusarza remontowego.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31.08.1981 r.- k. 6 cz. II akt ZUS,

Od 10 sierpnia 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31.12.1992 r.- k. 9 cz. II akt ZUS,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka S. S. i słuchanego

w charakterze strony S. W., którzy złożyli depozycje odnośnie rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w spornym okresie. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, wzajemnie ze sobą korespondowały,

a przy tym były przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Znalazły również potwierdzenie w treści zgromadzonych w sprawie dokumentów, które posłużyły Sądowi do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Z zeznań tych wynika, że w spornych okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) odwołujący stale i w pełnym wymiarze godzin pracował w charakterze monterza urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości.

Okoliczności powyższe potwierdził w zasadzie świadek K. G., z tym, że podał on, że odwołujący oprócz pracy monterza wykonywał również inne prace, na przykład sprzątanie czy odśnieżanie. W tym zakresie zeznaniom tym Sąd odmówił waloru wiarygodności, gdyż nie znalazły one pokrycia w zeznaniach świadka S. S., który wyraźnie zaznaczył, że monterzy poza montażem urządzeń i konstrukcji metalowych nie wykonywali żadnych innych prac. W szczególności nie przygotowywali placu budowy (np. poprzez odśnieżanie), gdyż to nie należało do ich obowiązków. Poza tym, place budowy, jak na terenie Zakładów (...) w T., przy przystąpieniu do pracy przez monterów były już gotowe. Czym innym były natomiast prace mające na celu przygotowanie własnej pracy na placu budowy. Były to tzw. prace przygotowawcze, polegające na przykład na ułożeniu desek, na których składało się następnie montowane elementy, immanentnie związane z pracami montażowymi na wysokości. Jeżeli chodzi o dodatkową czynność odśnieżania, wymieniony wyżej świadek wyraźnie zaznaczył, iż raz zdarzyło się, że monterzy zostali skierowani na 2-3 godziny do odśnieżania, ale tylko dlatego, że z uwagi na warunki atmosferyczne nie dało się realizować prac monterskich. W ocenie Sądu, okoliczność ta nie odbiera pracy odwołującego charakteru pracy świadczonej

w szczególnych warunkach. Na uwagę zasługuje również to, że wskazany wyżej świadek legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach na stanowisku monterza, a organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury. Monterzy, a zatem i odwołujący, musieli więc stale i w pełnym wymiarze godzin pracować przy montażu na wysokości, nie zaś jak twierdził świadek K. G., również przy pracach porządkowych i odśnieżaniu.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz

o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 15 listopada 1972 r. do 30 listopada 1979 r., od 1 września 1981 r. do 28 lutego 1991 r., od 1 marca 1991 r. do 31 lipca 1992 r. i od 23 lutego 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) G. - Zarząd (...) Montażowych w T., a następnie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno- Usługowym (...) Sp. z o.o. (i Spółka Akcyjna) w G.- Zakład w T., od 4 grudnia 1979 r. do 31 sierpnia 1981 r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. oraz od 10 sierpnia 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. w (...) Sp. z o.o. w T..

Odmawiając odwołującemu zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach powyższych okresów zatrudnienia organ rentowy wskazał, że wnioskodawca za okresy te nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie świadczy jednak o tym, że ubezpieczony faktycznie nie wykonywał takiej pracy. W tym zakresie Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe mające na celu ustalenie, czy ubezpieczony w istocie świadczył pracę w takim charakterze. W postępowaniu przed sądem nie stosuje się bowiem ograniczeń dowodowych, jakie istnieją w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów w postaci dokumentów, zeznań świadków i odwołującego Sąd uznał, że w okresach zatrudnienia od 15 listopada 1972 r. do 30 listopada 1979 r., od 1 września 1981 r. do 28 lutego 1991 r., od 1 marca 1991 r. do 31 lipca 1992 r. i od 23 lutego 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) G. - Zarząd (...) Montażowych w T., a następnie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno- Usługowym (...) Sp. z o.o. (i Spółka Akcyjna) w G.- Zakład w T. odwołujący pracował w szczególnych warunkach.

W tej mierze Sąd miał na uwadze, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Jak wynika z ustaleń Sądu, w powyższych okresach wnioskodawca- pozostający w zatrudnieniu w przedsiębiorstwie świadczącym usługi montażowe i remontowe na rzecz zakładów chemicznych- stale i w pełnym wymiarze godzin (w systemie jednozmianowym) zajmował się montażem konstrukcji metalowych na wysokości. W ramach dobowego wymiaru czasu pracy montował zbiorniki, aparaty, rurociągi i orurowanie tych aparatów. Wykonywał też konstrukcje hal przemysłowych i konstrukcje napowietrzne. Wszystkie te prace realizował na wysokości od 3 do 20, a nawet do 50 metrów. Wiadomo również, że odwołujący legitymował się zaświadczeniem lekarskim o zdolności do pracy na wysokości, przysługiwał mu dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, dodatkowy urlop wypoczynkowy i posiłki regeneracyjne.

Sąd ustalił też, że na poziomie zerowym odwołujący wykonywał tylko prace wstępne i przygotowujące do prac zasadniczych, które immanentnie związane były z montażem konstrukcji metalowych na wysokości. Okoliczność ta nie powoduje, że praca odwołującego w spornym okresie nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach. Otóż, jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11 (OSNP 2013/7-8/86), jeśli czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach, to nie ma podstaw, aby tej pracy nie zaliczać do okresu uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z FUS. W wyroku tym Sąd Najwyższy wskazał, iż od reguły, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, istnieją pewne odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Drugie zaś odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny.

Okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pracy na wysokości potwierdzają pośrednio dokumenty. W protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy

z dnia 13 września 1993 r. (k. 3-4 cz. I akt ZUS) wskazano, że wnioskodawca uległ wypadkowi w pracy, do którego doszło, kiedy brygada miała przystąpić do montowania rury wewnątrz absorbera na wysokości około 36 metrów poprzez włożenie jej przez właz za pomocą dźwigu budowlanego o wysięgu około 50 metrów.

Wzmianka o tym, że odwołujący jest monterem na wysokości znajduje się również w orzeczeniu lekarskim o zdolności do pracy na wysokości z dnia 24 lutego 1977 r. (k. 19), skierowaniach do pracy w charakterze montera na wysokości i świadectwach o stanie zdrowia, tj. o zdolności do pracy w tym charakterze (k. 23-24) oraz karcie kontrolnej badań okresowych (k. 28)- dokumentach przedłożonych przez wnioskodawcę w toku postępowania sądowego.

W tym miejscu zauważyć również trzeba, że pomimo braku świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, odwołujący dysponował przed organem rentowym dokumentami poświadczającymi taki charakter jego pracy. Otóż, w świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 1997 r. (k. 10 cz. II akt ZUS) w pkt 4 ppkt 8 potwierdzono wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach od 23 lutego 1993 r. do 30 czerwca 1997 r. w charakterze montera. Podobnie uczyniono w świadectwie pracy z dnia 31 marca 2000 r., również w pkt 4 ppkt 8 odnośnie okresu od 23 lutego 1993 r. do 31 marca 2000 r. Z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wynika natomiast, że okresy pracy

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zakład pracy stwierdza nie tylko w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według ustalonego, ale również w świadectwie pracy.

Jak wynika z treści art. 97 § 2 Kodeksu pracy, w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej przez pracownika pracy. W § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania z dnia 15 maja 1996 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 60, poz. 282 ze zm.) wskazano zaś, że w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące między innymi okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jeżeli więc w świadectwie pracy uczyniono wzmiankę o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dokument taki powinien być wystarczającym dowodem na okoliczność świadczenia w spornym okresie pracy w takim właśnie charakterze.

Jednocześnie zauważyć należy, że słuchani w sprawie świadkowie, zatrudnieni w przedsiębiorstwie (...) w takim samym charakterze jak odwołujący, przedłożyli dokumenty potwierdzające ich pracę w szczególnych warunkach na stanowisku montera konstrukcji metalowych na wysokości, z którego to tytułu pobierają dzisiaj tzw. wcześniejszą emeryturę.

Realizowane przez odwołującego w spornym okresie prace wymienione zostały w dziale V, zatytułowanym: „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pkt 5 (prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Okresy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) złożyły się zatem na co najmniej 15- letni staż pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach.

Jako pracy w szczególnych warunkach nie można było natomiast uznać okresów zatrudnienia ubezpieczonego od 4 grudnia 1979 r. do 31 sierpnia 1981 r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. i od 10 sierpnia 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. w (...) Sp. z o.o. w T., gdyż w wykazie A, stanowiącym załącznik do powoływanego wyżej rozporządzenia nie wymieniono pracy ślusarza i cieśli, odnośnie zaś mechanika, sprecyzowano, że przy takiej nazwie stanowiska w grę

wchodzą tylko i wyłącznie prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego, w tym art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.